

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. **Ἔθος Πατησίων ἀριθ. 5.**

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμον, χερτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγουστοῦ Μακέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀρρίνου. (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Αἰσάπου. (συνέχεια). — *Ιουλίου Κλαρετῆ*: Η ΣΗΜΑΙΑ, ἔργον στεφθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, μετὰφρασίς I. Δ. Ζ. (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεχόμεθα ἐτησίαις προκληρωτέαις συνδρομας ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου ἀπὸ τοῦ ὁποίου δημοσιεύονται ὅλως νέα μυθιστορήματα.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια].

Β'

ΒΕΛΑΙΡ Ο ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ

Ἡ σκηνὴ αὕτη τοῦ ἀρχιστρατήγου τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ στρατοῦ συνέκειτο ἐξ ἑνὸς προθαλάμου καὶ ἑνὸς θαλάμου· τὰ δύο ταῦτα εὐρέα διαχωρίσματα ἀπετέλουν οἰκημα ὀλόκληρον διὰ τὸ Κατινὰ.

Ἐγεύετο καὶ ἐδέχετο τοὺς προσερχομένους εἰς τὸν προθάλαμον, κατεκλίνετο δὲ καὶ εἰργάζετο εἰς τὸν ἐσωτερικὸν θάλαμον. Εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον, μόλις φωτιζόμενον ὑπὸ μικρᾶς διφώτου χαλκῆς λυχνίας, ὁ στρατηγὸς ὠδήγησε τὸν Λαβερνή.

Αὐτόθι ἐπὶ θρανίου ἐκάθητο κρατῶν κιθάραν νέος εἰκοσιπενταέτης μετὰ λαμπρὰν ξανθὴν κόμην καὶ ὀφθαλμοὺς μέλανας, ὅστις ἠγέρθη ὡς ἤκουσε τὰ βήματα τῶν προσερχομένων.

— Κύριε ὑπολοχαγέ, εἶπεν ὁ Κατινὰ πρὸς τὸν Λαβερνή, ἰδοὺ ὁ κύριος Βελαίρ, μουσικὸς ἀριστος καὶ εὐγενέστατος ἀνθρώπος, τὸν ὁποῖον λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω. Βελαίρ, ἤφθη τὴν κιθάραν σου καὶ ἔλα νὰ συνομιλήσῃς μετὸν κύριον Γεράρδον δὲ Λαβερνή καὶ μαζί μου.

Ὁ Βελαίρ ἐπλησίασε διὰ νὰ χαιρετίσῃ, ἠδυνήθη δὲ τότε ὁ Γεράρδος νὰ παρατηρήσῃ τὴν θελκτικωτάτην καὶ συμπαθεστάτην φυσιογνωμίαν του. Τόσον γλυκεῖς ἦσαν οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ του, μετὰ τὴν εἰλικρινεῖαν διεστέλλοντο, τὸ μειδιάματὸς ἀπεκάλυπτε τόσον λευκοὺς ὀδόντας μεταξὺ χειλέων τόσον δροσερῶν καὶ πορφυρῶν, τόσην χάριν προσέθετεν εἰς τὸ σύνολον τῆς μορφῆς του ἢ ὅπως οὐκ ἀνεσχηκωμένη ρίς του, οἱ δὲ διαγραφόμενοι εἰς

τὸ μέσον τῶν παρεῖων λακκίσκοι τὴν φιλομειδῆ ἀφέλειαν ἀπέδιδον εἰς τὴν μορφήν του, ὥστε ὁ Γεράρδος εὐθύς ἐξ ἀρχῆς διετέθη συμπαθεστάτα πρὸς τὸ ἀξίεραστον ἐξωτερικὸν τοῦ ἀτόμου ἐκείνου.

Ὁ Κατινὰ παρετήρει διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοὺς δύο ἐκείνους εὐεῖδεις, ἀλλὰ τόσον ἀνομοίους νέους, οὓς ἢ ἀλλόκοτος ἐπιθυμία του ἔφερεν εἰς ἀντιπαράστασιν. Ὁ Γεράρδος ἦτο ὑψηλός, ἐνῶ ὁ Βελαίρ βραχύσωμος. Ὁ Γεράρδος εἶχε τὸ μέτωπον εὐρύ, τὸ χεῖλος ἀγέρωχον, τὴν ρίνα γρυπὴν, τὸ κάλλος αὐστηρόν· τὸ βλέμμα του ἔλαμπεν, ὡς ἀστραπὴ ζέφους. Ὁ Λαβερνή ἐφαίνετο ἐν ἐνὶ λόγῳ πλήρης εὐψυχίας, νοσημοσύνης, δραστηριότητος. Ὁ Βελαίρ εἶχε τὴν χεῖρα λευκὴν καὶ νωθράν, τὴν χεῖρα ἥτις πλανᾶται ρεμβώδης ἐπὶ τῶν χορδῶν τοῦ ὄργανου· τὸ στόμα του διηνοίγετο ἠδέως ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ μελωδία. Ὁ μουσικὸς Βελαίρ ἦτο πλήρης περιπαθείας, ἐπιτηδειότητος εἰς τὴν τέχνην του, καλοκχάθου πραότητος.

Ἀφοῦ τὰ βλέμματα τῶν δύο νέων συνητηθήσαν καὶ ἀμοιβαίως εἶδον ὅ,τι ἐν εἰλικρινεῖᾳ ἐξέφραζον τὰ ὅμματά των, τούτέστι ἡ ψυχὴ των, ἀμφοτέροι ἐστράφησαν πρὸς τὸν στρατηγόν, ὡς διὰ νὰ τοῦ εἰπῶσι :

— Λοιπὸν; νὰ ποῦ ἐγνωρίσθημεν τί μᾶς θέλεις τώρα;

Ὁ Κατινὰ, ὅστις ἐνόησεν, ἀπήντησεν εἰς τὸν Γεράρδον πάραυτα.

— Ὁ κύριος Βελαίρ θὰ σᾶς διηγηθῇ πῶς εὐρίσκεται εἰς τὸ στρατόπεδόν μου καὶ ἐντὸς τῆς σκηνῆς μου· εἶνε μακρὰ ἱστορία, δὲν ἔχω καιρὸν ἐγὼ νὰ τὴν διηγοῦμαι. Ὁ κύριος Βελαίρ διατεινεται ὅτι μοῦ ἔκαμε μεγάλας ἐκδουλεύσεις· πιθανόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔχει πρὸς ἐμὲ ὑποχρεώσεις πολὺ μεγαλειτέρας. Τὸν σώζω, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸν κύριον Λουβοᾶ, ὅστις τὸν μισεῖ. Καὶ ὁ κύριος Λουβοᾶ δὲν εἶνε ἐχθρὸς τόσον εὐχάριστος...

— Τὸ εἰξέυρετε, στρατηγέ; εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ Γεράρδος Λαβερνή.

— Ὅχι δά! ἐγὼ δὲν τὸ εἰξέυρω αὐτό. Ὁ κύριος Λουβοᾶ εἶνε πανίσχυρος, εἶνε κύριος ἀπόλυτος. Ὡς ὑπουργὸς τῶν στρα-

τιωτικῶν διατάσσει τοὺς στρατηγοὺς, ἐγὼ δὲ διοικῶ ἕνα τῶν στρατῶν τοῦ βασιλέως. Ὁ κύριος Λουβοᾶ ἐπειδὴ μοῦ δίδει διαταγὰς, νομίζει ἴσως ὅτι μετὰ δυσχεστεῖ καὶ ἴσως δι' αὐτὸ μνησικακεῖ πρὸς ἐμὲ· ἀλλ' ἔχει ἄδικον. Δὲν αἰσθάνομαι καμμίαν δυσἀρέσκειαν, ὅταν πρόκειται νὰ ὑπηρετήσω τὴν πατρίδα μου.

Ὁ Κατινὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐθεωρεῖτο φιλόσοφος, διότι προέτασσε συχνάκις τὴν λέξιν Κράτος πρὸ τῆς λέξεως βασιλεὺς.

— Ἐλεγε, ἐξηκολούθησεν, ὅτι ἡ ἔχθρα τοῦ Λουβοᾶ εἶνε περισσότερο ἐπικίνδυνος ἀπὸ ἕνα δυνατὸν λογιζισμόν. Ὁ καυμένος ὁ Βελαίρ εἰξεύρει καλὰ τί πρᾶγμα εἶνε, ἐπειδὴ τὴν ὑπέφερον. Θὰ σοῦ εἰπῇ ὁ ἴδιος εἰς ποίαν περίστασιν, ἀφοῦ συνομιλήσῃς μαζί του. Τὸν ἔσωσα προσωρινῶς, ἀλλὰ μ' ἔσωσε καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἕνα φοβερὸν ἐχθρόν, ἀπὸ τὴν πληξίν!... Ὁ Βελαίρ τραγωδεῖ θαυμάσια καὶ ὅπως δὲν εἰξεύρω ποῖος ἀρχαῖος Ἕλληνα, ἔχει προσθέσει καὶ αὐτὸς μίαν χορδὴν εἰς τὴν κιθάραν. Καθὼς γνωρίζεις, κύριε Λαβερνή, ἔχω τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ κάμνω στίχους καὶ πολὺ εὐχαριστοῦμαι ν' ἀκούω τοὺς στίχους μου ἐκφερομένους μετὰ συνοδίαν τόσον ἐναρμονίων ἤχων ἀπὸ τὸν μουσικὸν αὐτόν.

Ὁ Βελαίρ προσέκλινεν εὐχαριστῶν, ὁ Κατινὰ δὲ τότε στρεφόμενος πρὸς αὐτόν :

— Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κύριον Λαβερνή, εἶπεν, ἔχω πολλοὺς λόγους, ὅπως τῷ φανῶ πρόθυμος. Τώρα ἔχω νὰ γράψω ὀλίγας γραμμάς· ἐν τῷ μεταξὺ κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ συνομιλήσεται πρὶν προφθάσετε καλὰ καλὰ νὰ γνωρισθῆτε, θὰ καταστήσω γνωστὸν εἰς ἀμφοτέρους τί ἐπιθυμῶ ἀπὸ σᾶς... Ἀλήθεια! κύριε Λαβερνή, μάθετε ὅτι ὁ Βελαίρ εἶνε πολὺ ἐρωτευμένος καὶ σὺ, Βελαίρ, πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι ὁ κύριος Λαβερνή πάσχει τὸ αὐτὸ νόσημα. Ἴδου, ὁ πάγος ἐβραύσθη, νομίζω· σᾶς προητοίμασα τώρα τὸν δρόμον τῆς συνομιλίας· ἐμπρός!

Καὶ ὁ Κατινὰ μειδιῶν ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης του καὶ ἐμελέτησε τὸν τοπογραφικὸν χάρτην, ὃν αὐτὸς ἰδιοχείρως εἶχε συντάξει. Εἶτα ἤρχισε νὰ πέμπῃ δια-

ταγάς περί τῆς κινήσεως τῶν διαφόρων τσὺ στρατοῦ σωμάτων.

Τότε ὁ Βελαίρ καὶ ὁ Γεράρδος ἀπεμακρύνθησαν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ θαλάμου. Ἀμφότεροι ἐκπεπληγμένοι, ἀμφότεροι διατεθειμένοι νὰ φανῶσι φιλόφρονες πρὸς ἀλλήλους, ἐφρικίων ἐν τούτοις ἐκ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ πάγου ἐκείνου, ὃν ὁ Κατινὰ ἐνόμιζεν ὀλοτελῶς θραυσθέντα, παρετήρουν ἀλλήλους δισταζόντες καὶ ἐφαίνοντο πτοούμενοι διὰ τὸν ἦχον ὃν θὰ προῦξενεῖ ἡ πρώτη λέξις τῶν ἐὰν ἐλάλουν.

— Ἐμπρὸς καλέ! ἀνέκραξεν ὁ Κατινὰ μὲ τὴν ἀδεξιότητά σας θὰ χάσετε τὸν ὀλίγον καιρὸν ὅστις σὰς ἀπομένει. Ἔλα, Βελαίρ! σὺ ποῦ τραγωδεῖς μὲ τόσην προθυμίαν, λάλησε.

— Ἀλλά, κύριε, ἀπήντησε δειλῶς ὁ νέος, ἤθελα νὰ εἰξεύρω ἐὰν . . .

— Αἶ! σοῦ τὸ εἶπα ἤδη! ὁ κύριος Λαβερνὴ εἶνε ἐρωτευμένος ὡς σὺ. Ἐμαθε πρὸ μικροῦ ὅτι ἡ νέα τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ εἰσέρχεται ὡς μοναχὴ εἰς μοναστήριον. Τὸ μοναστήριον αὐτὸ ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ διακοσίας πενήντα λεύγας· ἡ τελετὴ θὰ γείνη μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας. Πρόκειται νὰ ὑπάγῃ κανεὶς νὰ ἐμποδίσῃ τὸ τοιοῦτο, ἀλλ' ὁ κύριος Λαβερνὴ ὑπηρετεῖ εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ στρατόν.

Ὁ Βελαίρ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Γεράρδου τοὺς πραεῖς καὶ σκωπτικούς ὀφθαλμούς του.

— Ἄ, ναι! ἐλησμόνου, ἐπανέλαβεν ὁ Κατινὰ, ὅτι ἂν ἡ νέα περιβληθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ὁ κύριος Λαβερνὴ θέλει ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ γείνη μοναχός, καὶ ὅτι ἔχει μητέρα. Αὐτὰ εἶνε! . . . ἐλπίζω ὅτι τώρα ἔχετε ἀρκετὴν ὕλην πρὸς συνομιλίαν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ στρατηγὸς συνήθροισε μερικὰ ἔγγραφα καὶ ἐξῆλθε τῆς σκηνῆς του.

Ὁ Γεράρδος ἔκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν. Ἡ παράδοξος ἀνακοίνωσις, ἡ γενομένη πρὸς ἕνα ἀγνωστον παρὰ τοῦ Κατινὰ, τῶν ἐνδομύχων αὐτοῦ θλίψεων, ἃς εἶχεν ἐξομολογηθῆ πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς πατέρα, ἐτίτρωσκε τὴν φιλοτιμίαν τοῦ νέου καὶ κατεπτέει αὐτὸν ἄμα.

Ὁ Βελαίρ ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν μὲ βῆμα ἐλαφρὸν ὡς πτησὶν σιαῖς.

— Τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν, κύριε; τῷ εἶπεν· βλέπω ὅτι πάσχετε.

— Τίποτε, κύριε· σὰς εὐχαριστῶ.

— Ἀφοῦ ὁ κύριος Κατινὰ μ' ἐπαρουσίασε τοιοῦτοτρόπως πρὸς ὑμᾶς, τοῦτο δηλοῖ ὅτι αὐτὸς φρονεῖ τὸ ἐναντίον. Ὁ κύριος Κατινὰ σπανίως ἐκδηλώνει τοὺς λόγους του, οὐδέποτε δὲ τὰ διαβήματά του. Σὰς εἶπεν ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος· μοῦ εἶπεν ὅτι καὶ σεῖς ἐπίσης εἴσθε· σὰς διηγῆθη ὅτι εἶμαι ὑποχρεωμένος πρὸς αὐτόν· μ' ἔκαμε νὰ ἐνοήσω ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ σὰς φανῇ χρήσιμος· ταῦτα πάντα σημαίνουν ὅτι ὁ στρατηγὸς δὲν μὲ κρίνει ὄλως ἀνίκανον εἰς τὸ νὰ σὰς βοηθήσω.

— Κύριε, ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ μοὶ προσφέρῃ τις τὰς ἐκδουλεύσεις του μὲ περισσοτέραν ἀδρότητα, σὰς εὐγνωμονῶ δὲ λίαν ἐπὶ τούτῳ· ἀλλὰ τὴν εἰκοστὴν ἔ-

κτὴν τοῦ παρόντος μηνός, μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας θ' ἀπολέσω τὴν γυναῖκα, ἣν ἀγαπῶ, τὸ δὲ κακὸν εἶνε ἀνεπανόρθωτον, τί λέγω; εἶνε κακὸν ἀπὸ τὸ ὅποιον θὰ θεραπευθῶ τὴν ἐσπέραν ταύτην, προσέθηκε μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ, ὅτε ἀπήλθον ἐκ Παρισίων ἡγάπων περιπαθῶς θελκτικὴν νεάνιδα, καὶ τὴν ἀγαπῶ ἀκόμη. Μεγάλῃ συμφορᾷ ἠπειλεῖ αὐτήν· ὁ πατήρ της, ὁ μόνος ἀπομένων αὐτῆ ἐκ τῶν γονέων της, ἦτο γηραιὸς στρατιωτικὸς, ὃν ὁ κύριος Λουβοῶ δὲν ἔκρινεν ἄξιον νὰ εἰσαῖξῃ εἰς τοὺς Ἀπομάχους, καὶ τὸν ἀπέκλεισε μετὰ τῆς καταχθονίου ἐπιμονῆς τὴν ὁποίαν γνωρίζετε, ἄνευ λόγου, ἀπλῶς ἐξἰδιοτροπίας! εἶνε πεπρωμένον, φαίνεται, ὅπως ὁ ἀστὴρ τοῦ κύριος Λουβοῶ βλάβη τὸν ἰδικόν μου κατὰ πᾶσαν συνάντησίν των, διαρκῶς δὲ τὸ ταπεινόν μου ἄστρον συγκρούεται μὲ τὸν λαμπρὸν αὐτὸν κομήτην. Λοιπὸν, κύριε, ἡ δεσποινὶς Βιολέττα— οὕτω καλεῖται ἡ ἐρωμένη μου— συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνάπαυσιν εἰς τὸν γέροντα Γιλβέρτον, τὸν πατέρα της καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ πλούσιον, νυμφευομένη ἕνα θεράποντα, ἕνα κάποιον Δεβὺτ, ἄνθρωπον ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἀρχίζουν τὸ στάδιόν των ὡς θαλαμηπόλοι καὶ τὸ τελειώνουσιν ἐκατομμυριοῦχοι. Ἐνῶ ἐγὼ ἐγραισοῦνίζα τὴν κιθάραν μου καὶ ἐγενόμην τὸ εἶδωλον τῶν Παρισίων, ἡ νεῆνις αὐτή, ἥτις κατὰ βῆθος μὲ λατρεῖς, μὲ καθίστα τὸν δυστυχεστάτον τῶν ἀνθρώπων, χάρις εἰς τὴν πρὸς τὸν πατέρα της στοργὴν καὶ τὴν μανίαν τῶν θυσιῶν, ἥτις διαρκῶς ἐπισείεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Θὰ γείνω πλούσιος, ἔλεγεν πρὸς αὐτήν, πλούσιος ὅπως ὁ Δεβὺτ τὸν ὅποιον θέλεις νὰ πάρῃς, θὰ ἔχω μίαν ἀμαξάν διὰ τὸν πατέρα σου νὰ περιπατῇ, ἀφοῦ δὲν ἔχει πόδια· καὶ θὰ παίζω τὴν κιθάραν! Ἀλλά, κύριε, ὅποιος θέλει νὰ γείνη ὀνομαστός εἰς τοὺς Παρισίους, πρέπει νὰ ἔχη μὲ τὸ μέρος του τὰς γυναῖκας. Ὁ διάβολος τὰ θέλει νὰ ἀρῶν κατ' ὑπερβολὴν εἰς τὰς γυναῖκας· μὲ κρᾶζουν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, μὲ περιστοιχίζουν ὡσὰν τρελλαῖς εἰς ποῖαν νὰ πρωτοδώσω μαθήματα κιθάρας. Ἡ κιθάρᾳ ἤρχιζεν ἤδη νὰ πίπτῃ εἰς ἀχρησίαν, ἀφότου, δὲν παίζει πλέον αὐτὴν Λουδοβίκος ὁ Μέγας, ἡ δὲ κυρία Μαιντενὼν προτιμᾷ τὰ ὄργανα. Νὰ σου ὅμως ἐγὼ ἂν ποῦ κάμνω πάλιν τὴν κιθάραν ὄργανον τοῦ συρμού. Τὰ χρήματα πίπτουν βροχηδόν· κάθε μάθημα καὶ λουδοβικεῖον· ἀμέσως παραγγέλλω μίαν ἀργυρᾶν κνήμην διὰ τὸν ἀπόμαχον, τὸν μέλλοντα πενθερόν μου. Αἶφνης ἡ Βιολέττα μοῦ ἀπαγορεύει νὰ δίδω μαθήματα εἰς τὰς κυρίας· αἱ πρόσοδοι ὀλιγοστεύουν. Ἐν τούτοις ἐπινοῶ ἕν τέχνασμα· ἐφευρίσκω μίαν νέαν χορδὴν, τὴν ὁποίαν ἀποκαλῶ χορδὴν ἐρωτικὴν. Ὅσα κομμάτια παίζω μὲ αὐτὴν τὴν χορδὴν συγκινοῦσι τὰς γυναῖκας· οἱ ἄνδρες ὅλοι θέλουν νὰ μάθουν νὰ τὴν κρούσουν· ἀρχίζουν πάλιν τὰ μαθήματα, ἔρχονται σω-

ρηδὸν τάλουδοβίκεια καὶ παραγγέλλω νὰ χρυσώσουν τὴν ἀργυρᾶν κνήμην. Ταυτοχρόνως ὅμως ὁ ἀστὴρ μου συναντᾷ τὸν κομήτην· ἐπέρχεται σύγκρουσις· ἡ τύχη μου καταρρέει! Συγγνώμην, κύριε· νομίζετε ἴσως ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ὀμιλήσω ἀποκλειστικῶς περὶ ἐμοῦ! . . . περιμείνατε ὀλίγον, θὰ ἔλθω καὶ εἰς σὰς, πιστεύσατε ὅμως ὅτι δὲν θὰ μακρηγορήσω.

— Ἐξακολουθήσατε, εἶπεν ὁ Γεράρδος· διηγεῖσθε θαυμάσια. Δὲν εἰξεύρετε πόσον μ' εὐχαριστεῖτε.

— Εὐχαριστῶ. Ἄχ! διακί νὰ μὴ εἰσθεσεῖς ὁ κύριος Λουβοῶ!

— Τὸν μισεῖτε πολὺ, βλέπω!

— Αἶ, κύριε! αὐτὸς μὲ μισεῖ· ἐγὼ δὲν εἶμαι πικρόχολος.

— Τί τοῦ ἐκάμετε; ἕνας μουσικὸς τί ἤμπορεῖ νὰ ἔχη κοινὸν μὲ τὸν ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν;

Ὁ Βελαίρ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὠραῖα ξανθὰ μαλλία τῆς κόμης του ἐσκέπασαν τὸ μέτωπόν του, γεγόμενον σύνοφρον.

— Ὡ! εἶπέ, τοῦ ἔκαμα κατὶ πολὺ σοβαρόν.

— Ἀλήθεια; ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος ἀνησυχῶς.

— Δὲν ἀγνοεῖτε, εἶπεν ὁ Βελαίρ, ὅτι ὁ μαρκήσιος Λουβοῶ, διατηρεῖ κατασκόπους εἰς ὅλας τὰς ξένας αὐλάς καὶ ὅτι εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν πρακτόρων τούτων ὀφείλει τὰς πολυτίμους πληροφορίας, χάρις εἰς τὰς ὁποίας διεξήγαγε τὸν πόλεμον τοσοῦτον ἐπιτυχῶς.

— Τὸ ἤκουσα αὐτὸ πράγματι, ἀλλά . . .

— Λοιπὸν, τοὺς κατασκόπους τούτους ἐκλέγει συνήθως μεταξὺ ἀνδρῶν, ἀναγκαζομένων ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των νὰ ταξειδεύωσι καὶ οἵτινες διὰ τῶν χαρισμάτων αὐτῶν γίνονται πανταχοῦ εὐμενῶς δεκτοί. Ἐκλέγει, παραδείγματός χάριν, ἕνα χοροδιδάσκαλον, διότι πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης χορεύουν, ἕνα μάγειρον, διότι πανταχοῦ τρώγουν, ἕνα διδάσκαλον ὀπλαστικής, διότι πανταχοῦ οἱ εὐγενεῖς ἄσκουνται εἰς τὴν ξιφομαχίαν, ἕνα μουσικόν, διότι ἡ μουσικὴ εἶνε ἡ παγκόσμιος γλῶσσα.

— Αἶ καὶ λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος.

— Λοιπὸν, κύριε, μίαν τῶν ἡμερῶν καθ' ἣν ἀντήλασσον μερικὰ ξιφίσματα μὲ ἕνα τετραπέρατον κατέργαρον λεγόμενον Λαγκοβέρζ, διδάσκαλον τῆς ξιφασκίας, μονόφθαλμον καὶ φιλόνεικον, διότι τότε εἶχα σκοπὸν νὰ ἐκφοβίσω τὸν κύριον Δεβὺτ, τὸν ἀντίζηλον διὰ τοῦ ὁποίου μὲ ἠπειλεῖ ἡ Βιολέττα, μίαν τῶν ἡμερῶν, λέγω, ἐνῶ ἐπέπιπτον μανιωδῶς μὲ τὸ σπαθὶ ἀσκούμενος κατὰ τοῦ κατεργάρῃ αὐτοῦ Λαγκοβέρζ καὶ τὸν συνεχιζόμενον ἐνταυτῷ διὰ τὴν καλὴν του ὄψιν καὶ διὰ τὴν κοιλάρα τὴν ὁποίαν ἤρχισε νὰ σχηματίζῃ, εἰξεύρης τί πρότασιν ἐτόλμησε νὰ μοῦ κάμῃ ὁ ἀχρεῖτος;

— Τί τάχα; εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Ὁ κύριος Λουβοῶ, μοῦ εἶπε, γνω-

ρίζει τὴν ἀξίαν σου καὶ θέλει νὰ τὴν χρησιμοποίησῃ.

— Τί εἶδησις λαμπρά! ἀνέκραξα, τί τιμὴ μεγάλη! Μήπως ὁ κύριος Λουβοᾶ ἔχει σκοπὸν νὰ παίξῃ τὴν κιθάραν ὑποκάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς κυρίας Μαιντενῶν, ὅπως ὁ Ρισελιὲ ἐπαίξε τὰ κρόταλα ἐνώπιον τῆς Ἀννης τῆς Αὐστριακῆς;

— Ὡ, ὄχι δὲ! εἶπεν ὁ Λαγκοβέρζ· εἰξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι ὁ ὑπουργὸς καὶ ἡ εὐνοουμένη δὲν ἀγαπῶνται τόσον πολὺ ἀναμεταξύ των, ὥστε νὰ ἔχουν ἀνταπόκρισιν διὰ τῆς μουσικῆς. Πρόκειται περὶ πολὺ σοβαρωτέρου πράγματος ἀφ' ὅ,τι νομίζεις· πρόκειται νὰ γείνης πολιτικὸς ἀνῆρ.

— Ἐγὼ; καὶ τίνι τρόπῳ;

— Πράττων ὅ,τι πράττω ἐγὼ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαγκοβέρζ, πολεμῶν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ βασιλέως μέσα εἰς τὰ συμβούλια καὶ εἰς τὰ σχέδιά των. Οἱ στρατιῶται μας εἶνε οἱ βραχίονες τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος· ἀλλ' ὁ κύριος Λουβοᾶ ἔχει ἀνάγκην ὀφθαλμῶν καὶ ὠτων εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπως ἐπιτηρῇ τὸν πρίγκηπα τῆς Ὁρανζης γενόμενον βασιλέα Γουλιέλμον. Ἐγὼ εἶμαι ὁ εἰς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν καὶ τὸ ἐν τῶν ὠτων· θέλεις νὰ γείνης σὺ τὸ ἔτερον.

Ὁ ἀχρεῖος εἶχε δίκαιον νὰ λέγῃ ὅτι ἦτο εἰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀφοῦ ἦτο μονόφθαλμος. Ἀμέσως ἐνόησα, ἠρηθρίσασα, καὶ ἠρνήθην καθαρά. Ὁ Λαγκοβέρζ ἔχουσε θυμωμένους τὸ καπέλλον του ὡς τὰ μάτια· ἐγὼ τοῦ ἔκακα μίαν ὑπόκλισιν· μοῦ ἔδειξεν αὐτὸς τὴν πυγμὴν, ἐγὼ τοῦ ἔστρεψα τὰ νῶτα.

— Ὡ Θεέ μου! μὲ κάμνεις νὰ φοριῶ, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Δὲν εἶν' ἔτσι; Τὴν ἰδίαν ἡμέραν, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἦλθεν εἰς ἀπεσταλμένος τοῦ Λουβοᾶ νὰ μὲ συλλάβῃ. Κατ' εὐτυχίαν παρέδιδα μάθημα κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὸν δρόμον ὅπου κατοικῶ, εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς εὐπατρίδου ἐγγάμου, τῆς ὁποίας τὰ παράθυρα ἦσαν ἀντικρὺ τῆς κατοικίας μου. Εἶδα, ἐνόησα, ἔδραπέτευσα, ἔφυγα μέχρι τῶν μεθοριῶν μὲ μισὸν λουδοβίκειον μόνον εἰς τὸ θυλάκιόν μου, διήνυσσα πενήντα πέντε λεύγας νηστικὸς εἰς τριάντα ὥρας. Ἄν εἰξευρες τί πουλὶ εἶμαι ὅταν φοβοῦμαι τὸ κλουβί;..

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Βιολέττα;

— Ἄ, ναί!... ἐπανάλαβε θλιβερῶς, ἡ δεσποινὶς Βιολέττα!... τῆς ἔγραφα εἰς Ἀγγλίαν, πλὴν οὐδέποτε μοῦ ἀπήντησεν. Πρὸ δύο ἐτῶν τριγυρίζω περίξ τῆς Γαλλίας ὡς ἀλώπηξ ὀλόγυρα ἀπὸ τὴν φραχθεῖσαν φωλεᾶν τῆς. Ὅσον περισσότερον ἔγραφα, τόσον ὀλιγώτερον μοὶ ἀπήντα ἡ Βιολέττα.

— Πολὺ κακὸν αὐτό! εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Αἶ! μὴ τὸ κατηγορῆς τὸ καυμένο τὸ κορίτσι!... κατόπιν ἀνεκάλυψα ὅτι οὐδεμίαν τῶν ἐπιστολῶν μου εἶχε περιέλθει εἰς χεῖράς της. Ὁ κύριος Λουβοᾶ τὰς κατεκράτει ὅλας ἀλλεπαλλήλως, ἐπειδὴ δὲ ἐσημείουν εἰς ὅλας τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας μου, ἤρχοντο τακτικῶς νὰ μὲ

συλλάβουν, ὡτὼ ἡμέρας μετὰ πᾶσαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔπεμπα πρὸς τὴν Βιολέτταν... Ματαίως ἠλλαζα κατοικίαν· ὁ κύριος Λουβοᾶ ἔχει πανταχοῦ καλοὺς πράκτορας· ἀλλ' ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν ὀσφρησιν ἐξησηκηνήμενὴν καὶ μυρίζομαι τοὺς χωροφύλακας πολλὰ μίλλια δρόμον! Ἰχνηλατούμενος, ἐξηνητημένος, κατεστραμμένος ἕνα πρῶτ' ἦλθα κ' ἔπεσα εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ κυρίου Κατινά. Εἶνε τόσον ἀγαθὸς καὶ τόσον ἐντιμὸς ἄνθρωπος! Διέταξε νὰ ραβδισθῶσι δύο κατάσκοποι, οἵτινες ἤθελον νὰ μὲ συλλάβωσι, μὲ κατέταξεν εἰς τὸ Νιβερναῖον σύνταγμα, μοῦ ἠγόρασε μίαν κιθάραν καὶ μὲ κρύπτει ἐδῶ. Ὁ κύριος Λουβοᾶ τὸ γνωρίζει ὅτι εἶμαι ἐδῶ μέσα· ἀφρίζει ἀπὸ τὸν θυμὸν του, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ κάμῃ τίποτε... Ἀνήκω εἰς τὸν βασιλέα!

— Ἐσῶθης, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ζῶ πλέον, συλλογιζόμενος τοὺς Παρισίους, ὅπου εὐρίσκεται ἡ Βιολέττα καὶ μὲ θρηνεῖ. Λοιπὸν συναίσθανομαι ὅτι πάσχετε καὶ σεῖς τὸ αὐτὸ μαρτύριον καὶ σὰς λέγω καθαρά. Ἐραστὰ ἀτυχῆ, εὐρέ μου μίαν εὐκαιρίαν διὰ ν' ἀνοίξω πάλιν τὰ πτερά μου καὶ δόσε μου ὅτι παραγγελίας ἔχεις διὰ τὴν Γαλλίαν!

— Ὡ Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος παράφορος ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ ἐκτείνων τοὺς βραχίονας ὅπως σφίγγῃ ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸν γενναῖον ἐκείνον ἐπίκουρον. Θὰ πράξῃς αὐτὸ ὑπὲρ ἐμοῦ; ὑπὲρ ἐνὸς ἀγνώστου;

— Βεβαίως, καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ προσέτι, δὲν εἶνε τόσον δύσκολον ὅσον τὸ νομίζετε, ἐὰν δὲ ὁ κύριος Κατινά δὲν μὲ διέτασσε νὰ παραμείνω εἰς τὸ στρατόπεδόν του, πρὸ πολλοῦ ἤδη θὰ εἶχα δραπετεύσει.

— Ἄλλ' ἂν μάθῃ ὁ κύριος Λουβοᾶ ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς τὴν Γαλλίαν;

— Μπᾶ! ἀφοῦ εἶμαι ἐδῶ!...

— Οἱ κατάσκοποί του θὰ τοῦ εἰποῦν ὅτι δὲν εἴσθε πλέον.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ. Ὁ κύριος Κατινά εἶνε ἱκανὸς νὰ κρούῃ τὴν κιθάραν μόνος του, διὰ νὰ κάμῃ νὰ πιστεύσουν ὅτι ἐγὼ δὲν ἀπεμακρύνθην.

— Οὐδέποτε ὁ στρατηγὸς θὰ ἐκτεθῆ τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν δυσμενειάν του κύριος Λουβοᾶ, οὔτε θὰ ἐκθέσῃ ὑμᾶς, ὅστις εἴσθε ὁ προστατευόμενός του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνεφανίσθη ὁ Κατινά εἰς τὸ μεταξὺ τῶν δύο θαλάμων τῆς σκηνῆς διάφραγμα.

— Βελαίρ, εἶπεν, ἔμαθα ὅτι θὰ μοῦ στείλουν ἀπὸ τὴν αὐλὴν ἕνα ὑπρχηγόν, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία πολὺ θὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ. Προτιμότερον νὰ ἀπομακρυνθῆς ἀπ' ἐδῶ. Κάμε μου, σὲ παρακαλῶ, τὴν ἐκδούλευσιν νὰ κομίσῃς πρὸς τὸν ἀδελφόν μου εἰς τὴν Γαλλίαν μίαν ἐμπιστευτικὴν ἐπιστολήν, διότι δὲν ἐμπιστεύομαι τὸ ταχυδρομεῖον.

Ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Βελαίρ ἐξέφεραν κραυγὴν χαρᾶς, ὤρμησαν καὶ ἀρπάσαντες τὰς χεῖρας τοῦ ἀγαθωτάτου ἀνδρὸς κατησπάζοντο αὐτὰς παραφόρως.

— Εἶπα νὰ σοῦ ἐτοιμάσουν, ἐξηκολού-

θησεν ὁ Κατινά, τὸν μικρόν μου πεδεμοντιανὸν ἵππον· πρόσεξε εἰς τὰς θήκας τοῦ ἐφιππίου· τὰς ἔχω ἐφοδιασεί, ἐκεῖ μέσα δὲ εἶνε καὶ ἡ ἐπιστολή μου. Νὰ φιλήσῃς τὸν ἀδελφόν μου εἰς τὸν Ἅγιον Γρατιανόν, εἰς τὴν κατοικίαν μου. Ἴδου ὅπου ἔγεινες ἀγγελιαφόρος τοῦ Κατινά. Εἶνε μέσον ἐξείρετον ὅπως εἰσέλθῃς εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ χάρις εἰς αὐτὸν τὸν τίτλον θὰ εὖρης ἵππους ἐτοιμοὺς διὰ ν' ἀλλάξῃς κατ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δρόμου. Σεῖς δὲ, κύριε Λαβερνή, θὰ διοικεῖτε τοὺς τριάνοντα δραγόνους, τοὺς ὁποίους θὰ παραλάβω σήμερον ὡς συνοδίαν καὶ σωματοφυλακὴν μου δι' ὅλην τὴν ἡμέραν. Οἱ δραγόνοι αὐτοί, σοῦ ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ κάμουν πολὺν δρόμον καὶ πολὺ θὰ δουλεύσουν. Ἴδου ὅπου ἔρχονται· τοὺς ἐμήνυσσα. Θὰ τοποθετηθῆς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν διακλάδωσιν τοῦ δρόμου, ὅστις διασταυροῦται μὲ τὴν πρὸς τὴν Γαλλίαν μεγάλην ὁδόν. Πρὶν σὲ διατάξω νὰ μεταβῆς, ἔχεις καιρὸν ἐν τῷ μεταξὺ νὰ συνομιλήσῃς περὶ χιλίων πραγμάτων μὲ τὸν κύριον Βελαίρ, ἢ μετὰ τοῦ ὁποίου φίλια σου προῦχώρησεν ἀρεκτά, ὡς βλέπω, ὥστε νὰ δύνασαι νὰ ἔχῃς πρὸς αὐτὸν πᾶσαν ἐμπιστοσύνην.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ὁ Κατινά, ἀφῆκε τοὺς νέους ἀκινήτους ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς χαρᾶς. Εὗρον εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς του τοὺς ὑπρχηγούς, οὓς εἰς τῶν ὑπασιπιστῶν του εἶχεν ἀφυπνίσει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ οἵτινες ἔμειναν κεχηρότεροι ὅτε ἤκουσαν τὴν πρώτην αὐτοῦ λέξιν.

Ἦκούετο μακρὰν κατ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ στρατοπέδου ὡσεὶ θροῦς ὀπλων, θόρυβός τις ὡσεὶ ἀνακπνοῆ στρατοῦ ἐξεγειρομένου.

Μετ' ὀλίγον πλῆθος ἀξιωματικῶν ἀφίκετο ἐν σιγῇ εἰς τὸ πολεμικὸν συμβούλιον, ὅπερ διήρκεσε πέντε λεπτά, διελύθη δὲ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ διὰ μόνης τῆς λέξεως ταύτης.

— Ἰπεύσατε, κύριοι!

Ἡ ἐνδεκάτη καὶ ἡμίσεια ὥρα ἀντήχει εἰς τὸ ὠρολόγιον τῆς μονῆς τῆς Σταφάρδης, ἢς ἐγγὺς ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Βελαίρ ἐφιπποῦ ἀμφοτέρω, συνωμίλουν, σφίγγον, τες φιλικῶς τὰς χεῖρας ἀλλήλων.

— Καὶ λοιπὸν λέγετε, ἠρώτησεν ὁ Βελαίρ, ὅτι τὸ μοναστήριον περὶ οὐ πρόκειται λέγεται τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν;

— Μάλιστα! καίτοι δὲ εἰς τὴν ἄκραν τῆς πόλεως τῆς Μεζιέρης, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὑψώματος.

— Εἶνε διακόσμαι πενήντα λεύγα;

— Διακόσμαι πενήντα ἐπτά.

— Κάλλιστα, νομίζω ὅτι ἤκουσα καί τι νὰ λέγετε καὶ περὶ ἐνὸς ἀνδρῶν.

— Ἐχει ἔκτασιν ἑκατὸν ὄργυιων, εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου τῆς μονῆς, περιστοιχίζεται δὲ ἀπὸ ὠραίους θάμνους πύξου.

— Καὶ ὅπισθεν τῶν θάμνων αὐτῶν θὰ φωνῆ ἢ ἀτυχῆς δεσποινίς;

— Μάλιστα, φίλτατε.

— Πῶς καλεῖται;

— Ἀντωνιέττα Δὲ Σαβιέρ, εἶπεν ὁ Γεράρδος σιγὰ εἰς τὸ ὠτίον τοῦ μουσικοῦ.

— Τί κρίμα νὰ μὴ μοῦ δώσετε καμμίαν ἐπιστολὴν δι' αὐτὴν!

— Βλέπετε ὅτι δὲν ἔχω καιρὸν. Ἄλλ' ἰδοῦ, λάβετε τὴν ἰδικὴν τῆς· θὰ σὰς πιστεύσῃ.

— Θὰ τὴν ὀδηγήσω κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς σας κυρίας κομῆσης Λαθερνῆ, ὅπου θὰ μεταβῆτε νὰ τὴν ἐνταμώσετε;

— Ναί, ἐὰν ἕως τότε ὑπάρχω ἐν τῇ ζωῇ.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἔχομεν ἄλλα νὰ εἰπωμεν· δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρὰ νὰ κάμω τὰς διακοσίας πενήντα λεύγας τῆς ὁδοπορίας.

— Καὶ εἰς ἐμὲ δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ σὰς ἀσπασθῶ μίαν φορὰν ἀκόμη, νὰ σὰς ἀσπασθῶ καὶ πάλιν, νὰ σὰς κυττάξω καλὰ εἰς τὰ μάτια καὶ νὰ σὰς εἶπω: «Εἶσαι φίλος μου, ὁ μόνος φίλος μου καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο εἰς τὸν κόσμον, ἀφοῦ μοῦ διέσωσες, ἢ ἠθέλησες νὰ μοῦ διασώσῃς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον προτιμῶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο εἰς τὸν κόσμον.» Μοῦ μένει νὰ σὰς εἶπω ἀκόμη ὅτι εἰς ὅποιον δῆποτε μέρος καὶ ἂν εὐρίσκωμαι, οἰαδῆποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ κατάστασις μου καὶ ἡ ἰδικὴ σας, ἕκαστος παλμὸς τῆς καρδίας ἡττις πάλλει τῶρα πλησίον τῆς ἰδικῆς σας, θὰ μοῦ λαλῆ περὶ ὑμῶν καὶ τότε μόνον θὰ σιγήσῃ, ὅταν ἀποθάνω.

— Δέχομαι, εἶπεν ὁ Βελαιρ καὶ μοῦ ἀρέσει νὰ εἶμεθα δύο ν' ἀγαπῶμεν οὕτω τὸν Κατινὰ καὶ τὴν Βιολέτταν. Ὁ κύριος Κατινὰ εἶνε μεγαλοφυῆς, χαρακτῆρος δὲ λίαν προσηνοῦς· ἡ Βιολέττα εἶνε εὐμορφοκορίτσι, ἀλλὰ χαρακτῆρος δυσκόλου, τί νὰ σὰς εἶπω!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν γραμμὴ ἀπέραντος καὶ εὐκαμπτος ὡς ὄφρις, οὐτινος τὰ λέπια ἔστιλβον μακρὰν, περιελίχθη κάτωθεν τοῦ ὀροπεδίου. Ἦσαν τὰ συντάγματα, ἅτινα κατελάμβανον τὰς ὀρθοθείας θέσεις πρὸς ἕναρξιν τῆς νυκτερινῆς πορείας.

Ὁ Κατινὰ διέταξε νὰ παρελάσωσιν αἱ πρῶται φάλαγγες καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν δεξιὰν πτέρυγα ἐπὶ θυμοειδοῦς ἵππου.

— Πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν, εἶπεν ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν Βελαιρ. Χαῖρε! οἱ δραγῶνοι μοῦ περιμένουσιν.

— Χαῖρε! τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραϊῶν . . . εἰς Μεζιέρην . . . τὴν εἰκοστὴν ἔκτην Αὐγούστου . . . οἱ θάμνοι τοῦπύξου . . . Ἀντωνιέττα Δὲ Σαβιέρ . . . ἡ κυρία κόμησσα Λαθερνῆ . . . τριάντα πέντε λεύγας τὴν ἡμέραν . . .

— Μὴ γελᾶς, ἀγαπητὴ φίλε! . . . εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ Γεράρδος· ἐγὼ πνίγομαι ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Καὶ ἐμὲ τὸ κεφάλι μου εἶνε γεμάτον ἀπὸ εὐωδίας καὶ ἄσματα! Ἐμπροσθέν μου ἐκεῖ πέραν ὑπάρχουν λειμῶνες, τοὺς ὁποίους θὰ φωτίσῃ ὁ ἥλιος ἀνατέλλων, πτηνά, δένδρα, τὰ ὅποια θὰ βλέπω φεύγοντα ἐκατέρωθεν τοῦ ἵππου μου καὶ

εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου ὁ ἔρωσ, ὁ ἔρωσ διὰ σὰς καὶ δι' ἐμέ, ἡ Ἀντωνιέττα καὶ ἡ Βιολέττα, δύο ὀνόματα θελκτικά, τὰ ὅποια καὶ ὁμοιοκαταληκτοῦν.

— Φίλησέ με, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Ἰδοῦ! . . . διὰ λογαριασμὸν τῆς μητρὸς σου, διὰ λογαριασμὸν τῆς ἐρωμένης σου καὶ διὰ λογαριασμὸν ἰδικόν μου. Ἐξάιρετα! . . . Μετὰ δώδεκα ἡμέρας ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας κομῆσης . . . Κάμε γρήγορα! . . . ἡ Βιολέττα μὲ περιμένει.

Οἱ δύο νέοι κλίναντες ἀπὸ σοῦ ἵππου τῶν ἐνηγκαλίσθησαν καὶ ἠσπάσθησαν ἀλλήλους ἀπαξ ἔτι μετὰ θλίψεως καὶ στοργῆς.

Ὁ Γεράρδος παρακολοθούμενος ὑπὸ τῶν δραγῶνων τοῦ ὤρμησε πρὸς τὴν πεδιάδα ἐπὶ τὰ ἔγχη τοῦ στρατηγοῦ, ὅστις προσεκάλει αὐτὸν καὶ διήνυεν ἡδὴ ἀστραπηδὸν τὸ διάστημα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τῶν πρώτων πυροβολισμῶν, οἵτινες ἤδη ἐροτάλιζον εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν.

Ὁ Βελαιρ ἠσύχως καθήμενος ἐπὶ τοῦ μικροσώμου ἵππου ἐστράφη πρὸς τὴν ἐρημίαν, καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν Γαλλίαν ἀγούσαν, καταλείπων ὀπισθεν ἀνὰ πᾶν τοῦ ἵππου τοῦ βῆμα ἰσοῦ μὲ τὸν κονιορτὸν καὶ τοὺς κινδύνους καὶ τὴν δόξαν!

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Β'

Ὁ κύριος Δορζέρ (Κλαύδιος-Ἰουστίνος) ἐγεννήθη εἰς τι χωρίον τοῦ Gatinais ὅπου κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν ἔβασκε πρόβατα. Ὁ πατήρ του, ὑπῆρτης μυλωθροῦ, ἦτο πολὺ πτωχὸς διὰ νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ὁ μέλλων οἰκονομολόγος δὲν θὰ ἐμάνθανε ποτὲ ν' ἀναγινώσκῃ, ἐὰν δι' εὐσπλαγγχνίαν ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου δὲν τὸν ἐδίδασκε τὰ πρῶτα γράμματα. Τὸ παιδίον τοσοῦτον ἐπωφελήθη ἐκ τῶν μαθημάτων τοῦ καλοῦ ἱερέως, ὥστε δεκαεξαετῆς τὴν ἡλικίαν ἐδύνατο νὰ εὕρῃ θέσιν καὶ εἰς τὴν πόλιν. Αἱ κοπιώδεις ἐργασίαι τῶν ἀγρῶν δὲν τῷ ἤρρεσκον, ἀφοῦ ἦν εἰς θέσιν νὰ κερδίξῃ ἄλλως τὰ πρὸς διατροφήν του ἀναγκαῖα.

Ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους μὲ τρία μόνον φράγκα, τὰ ὅποια μετὰ πολλοῦ κόπου κατῴρθησε νὰ συναξῆ καὶ μίαν συστατικὴν ἐπιστολὴν ἀπευθυνομένην ὑπὸ τοῦ ἱερέως εἰς ἕνα πλούσιον μεγαλέμπορον, ὁ ὅποιος νῆχαραστεῖτο ὁσάκις ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιοῖται ὡς ὑπάλληλον ἐργατικὸν παιδίον.

Τὰ πρῶτα καθήκοντα τοῦ Κλαυδίου ἦν νὰ σκουπίξῃ τὸ κατάστημα, ἀλλὰ ταχέως ὁ ἔμπορος παρετήρησεν ὅτι ὁ παῖς εἶνε κατάλληλος ὡς ὑπάλληλος.

Πράγματι δὲν ἠπατάτο. Ὁ Κλαύδιος ἦν πεποικισμένος ὑπὸ ἐνεργητικότητος καταπληκτικῆς καὶ ἐξαιρετικῆς ἐμπορικῆς ἱκανότητος. Τοσοῦτον δ' ἐπιτυχῶς ἐξυπηρέτησε τὸ κατάστημα τοῦτο διὰ τῶν ἰδιοτήτων του αὐτῶν, ὥστε ὁ πρῶην ἔσχατος ὑπάλληλος ἐγένετο ὁ συνεταῖρος καὶ εἶτα ὁ γαμβρὸς τοῦ παλαιοῦ αὐθέντου του.

Μετὰ εικοσαετίαν ὁ βοσκὸς τοῦ Gatinais ἦν μέγας καὶ πολὺς. Τὴν περιουσίαν ἦν ἐντίμως ἀπέκτησε καὶ ὄσσην τῷ ἀφῆκε κληρονομίαν ὁ πενθερὸς του θνήσκων, ἐτριπλασίασε διὰ παντοίων ἐπιχειρήσεων.

Ἐμεινεν ὅμως πάντοτε καταδεκτικὸς καὶ ἀγαθός. Οἱ γονεῖς του ἀπέθανον εὐλογοῦντες αὐτόν. Μετεκάλεσεν εἰς Παρισίους καὶ τὸν μικρότερον ἀδελφόν του, τὸν ἐμύησεν εἰς τὰς ὑποθέσεις του καὶ τῷ εὗρε καὶ πλουσιωτάτην νύμφην.

Ἀλλά, πάντοτε ἡ εὐτυχία ἐπακολουθεῖται καὶ ὑπὸ τῶν δυστυχιῶν.

Ἐντὸς τινῶν μηνῶν ὁ κύριος Δορζέρ, ἀπώλεσε τὸν ἀδελφόν του, τὴν νύμφην του καὶ τὴν σύζυγόν του, τεκοῦσαν αὐτῷ κόρην, τὴν ὁποίαν ἀνυπομόνως ἐπερίμενεν. Ὁ κύριος Δορζέρ ἔμενε μόνος εἰς τὸν κόσμον μὲ τὴν κόρην του, ἡ ὁποία ἐπροξένησε τὸν θάνατον εἰς τὴν μητέρα τῆς καὶ τὸν ἀνεψιόν του, ἑπταετῆς παιδίον.

Καρτερικῶς ἐδέχθη τὰ δυστυχήματα ταῦτα, ἄπασαν δὲ τὴν τρυφερότητά του νῦν εἶχε διὰ τὰ δύο παιδιά. Εἰσήγαγε τὸν ἀνεψιόν του εἰς τὸ Λύκειον, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε ν' ἀποχωρισθῆ καὶ τῆς κόρης του.

Ἡ Ἀλικὴ ἀνετρέφετο ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ, ὁ δὲ κύριος Δορζέρ τὴν ἐλάτρευεν, ἀλλὰ πάντοτε ἐπρόσεχε νὰ μὴ τὴν κακοσυνειθίζῃ.

Εἶχεν, ὡς συνήθως λέγεται, καρδίαν χρυσὴν, εὐφυῖαν ἰσχυράν, καὶ μορφὴν θελκτικωτάτην.

Πᾶν ὅ,τι ἡ φύσις ὑπόσχεται κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τὸ ἐπεδαψίλευσε πλουσιοπαρόχως εἰς τὴν νεανίδα.

Ἦτο θαυμάσιον ὄν καλλονῆς καὶ χάριτος, πνεύματος καὶ ἀγαθότητος. Εἰς τοὺς διαφόρους κύκλους τὴν ἀνέφεραν ὡς τελειότητα, ἂν καὶ πολὺ σπανίως ἐφαίνετο, διότι ὁ τραπεζίτης τῆς ὁδοῦ Σουρβίζης ἔζη πολὺ μοναστικῶς μετὰ τῆς κόρης του, ἡ ὁποία ἄλλως τε νῆχαραστεῖτο.

Ὁ ἀνεψιὸς του ὅμως εἶχεν ἄλλοίαις ιδέαις. Ἄμα ἐξῆλθε τοῦ Λυκείου, δὲν ἠθέλησε, κατ' οὐδένα τρόπον, νὰ ἐπιδοθῆ εἰς ἐργασίαν τινὰ καὶ ἐνηλικιωθεὶς ἐγένετο κύριος τῆς μεγάλης περιουσίας του, τὴν ὁποίαν δεξιὰ-ἀριστερὰ ἐξώδευε πρὸς μεγαλὴν λύπην τοῦ θεῖου του.

Ὁ νέος οὗτος, υἱὸς καὶ ἐγγονὸς χωρικῶν, οὐδεμίαν ἐκ τῶν ἰδιοτήτων τῆς οἰκογενείας του ἐκράτησεν. Οὔτε ἐργατικὸς, οὔτε φρόνιμος, οὔτε οἰκονόμος ἦτο· εἶχεν ὅμως φιλοκαλίαν, εὐγένειαν, ἠθους εὐτολμίαν καὶ τελείαν εὐθύτητα. Οὐδὲν ἐντελῶς ἐγνώριζεν, ἀλλὰ περὶ πάντων ὠμίλει εὐχαρίστως. Οὐδέποτε ταπεινὸν πάθος εἰσέδου εἰς τὴν καρδίαν του, ἀλλ' οὐδ'

ἦτο ἰκανὸς διὰ κακὴν τινα πράξιν. Τὸν κατηγοροῦν διὰ τὰς τρέλας του, ἀλλὰ καὶ μ' ὅλα ταῦτα τὸν ἠγάπων.

Ὁ θεὸς του ἐβαρύνθη πλέον νὰ τὸν κατηγή και εἰς τὸ ἐξῆς πολὺ σπανίως τὸν ἔβλεπε· σχεδὸν ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος, κατὰ πᾶσαν τετράδα, ὁπότε ἐδέχετο, ἂν καὶ τότε τοῦ ἤρχετο ἡ ὄρεξις νὰ ὑπάγῃ.

Ὁ Μάξιμος διέτρεχε τὸν ἀριστοκρατικὸν κόσμον καὶ τὴν μεσαιὴν τάξιν, τὰ ἱπποδρόμια, τὰς λέσχας καὶ τὰ θέατρα. Ὁ κύριος Δορζέρ ἀφιέρου τὰ τρία τέταρτα τοῦ χρόνου του εἰς τὰς ὑποθέσεις του καὶ τὸν λοιπὸν χρόνον εἰς τὴν κόρην του. Ὁ Μάξιμος συνήθως ἐκοιμάτο ὁπότε ἠγείρετο ὁ θεὸς του. Ὁ βίος του ἦτο διηνεκῆς θήρα ἡδονῶν καὶ διασκεδάσεων, θήρα συμβεβηκότων ἠκολούθει δὲ πάντοτε ὅπου τὸν ἔσυρεν ἡ στιγμιαία φαντασία του. Ὁ βίος τοῦ κυρίου Δορζέρ ἦν κανονικὸς ὡς τὸ ὠρολόγιον τοῦ χρηματιστηρίου· ἀπασαί δὲ αἱ ἡμέραι του ὁμοιάζον καταπληκτικῶς ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην.

Ἀνεγίνωσκε τὴν ἀλληλογραφίαν του, ἔδιδε τὰς διαταγὰς του εἰς τοὺς ὑπαλλήλους του, ἐδέχετο τὰς ἐπισκέψεις τῶν πελατῶν του, καθ' ὅλην τὴν πρωίαν. Μετὰ μεσημβρίαν ἐπεσκέπτετο μεγάλους τραπεζίτας καὶ ὑπέγραφε τὰς ἐπιστολάς ἢ ἄλλο τι.

Τὸ ἑσπέρας κάποτε μετέβαινε καὶ εἰς τινα ἑσπερίδα ὅπου ἦν προσκεκλημένος.

Ἀλλὰ πάντοτε ὁ ἀκαταπόνητος οὗτος ἐργάτης διέθετε μίαν ὥραν, καθ' ἣν λησμονῶν καὶ χρῆμα καὶ φροντίδας, ἐσκέπτετο περὶ τῆς κόρης του. Τὴν μεσημβρίαν ἀκριβῶς παρέθετον τὸ γεῦμα εἰς τι δωμάτιον γειτνιαζόν πρὸς τὸ γραφεῖόν του. Ἡ Ἀλίκη ἤρχετο εὐθυμος καὶ δρασερά, ἡσπάζετο τὸν πατέρα της καὶ ἐκάθητο πρὸ στρογγύλης τραπέζης ἀπέναντί του. Τὰ φαγητὰ ἦσαν παρατεθειμένα ἐκ τῶν προτέρων. Οὐδεὶς ὑπνρέτης παρίστατο. Οἱ δύο των ἐγευματίζον κατὰ μέρος ὡς ἑρασταί.

Ὅπόσον φαιδροὶ καὶ εὐθυμοὶ ἦσαν. Ὁ τραπεζίτης ἐγένετο πάλιν παιδί. Τὸ ἑσπέρας ὁμῶς ἐδείπνων εἰς τὸ μέγα ἐστιατόριον τοῦ μεγάρου καὶ ἂν ἔτι δὲν ὑπῆρχον ξένοι, πάντοτε συνεδείπνει ἡ σεβασμια παιδαγωγὸς τῆς Ἀλίκης, ἡ ὁποία συνεπλήρωσε τὴν ἀνατροφὴν της, καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ κυρίου Δορζέρ. Ἀδύνατον νὰ ματῆ πῆ κανεὶς ὅλα πρὸ τοῦ κόσμου. Ἐπρεπεν ἐξάπαντος νὰ φυλάξουν τὰς ἐμπιστευτικὰς συνδιαλέξεις των καὶ τὰς πατρικὰς ἐπιπλήξεις.

Κάποτε δὲ τόσον ἐφλυδέρουν, ὥστε ἐλησμονοῦν νὰ φάγουν. Παραδείγματος χάριν, τὴν ἐπιούσαν τῆς ἑσπέρας, καθ' ἣν τὸ χρηματοκιβώτιόν του ἔτρεξε τόσον μέγαν κίνδυνον, ὁ κύριος Δορζέρ εἶχε μεγάλην ὄρεξιν νὰ ὀμιλῇ καὶ ἡ κόρη του ἦτο λίαν διαχυτικῆ.

Αἱ ὑποθέσεις τοῦ πατρός, τὰς ὁποίας ἀπὸ τῆς πρωίας διεπραγματεύθη, ἐπήγαγναν θαυμάσια. Οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον μέλαν νέφος εἰς τὸν τραπεζιτικὸν ὀρίζοντα.

Ὅθεν ἐδύνατο νὰ παραδοθῆ εἰς τὴν οἰκογενειακὴν του εὐδαιμονίαν.

Ἡ Ἀλίκη ἐξ ἄλλου ἔβλεπε τὰ πάντα ρόδινα, ὄχι βέβαια διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας, διότι δὲν ἐφρόντιζε κἂν διὰ τὸ συνάλλαγμα καὶ τὰς ἐμπορικὰς κρίσεις. Ὁ βίος της ἔρρεεν ἤρεμος καὶ διαυγῆς ὡς τὸ ὕδωρ διαυγοῦς πηγῆς. Ὁ οὐρανὸς της πάντοτε ἀνέφελος. Οἰαδῆποτε ὁμῶς καὶ ἂν ἦτο ἡ αἰτία τῆς εὐαρεσκείας, ἦν ἐξέφραζε τὸ πρόσωπόν της, οἱ μεγάλοι καὶ κυανοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐδείκνυον ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν εὐτυχεστέρα.

Ἐπῆδησεν εἰς τὸν λαϊμὸν τοῦ κυρίου Δορζέρ, τὸν ἐνηγκαλίσθη ὅπως ὅτε ἦτο μικρὰ κόρη, εἶτα λαβοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς καθέδρας του καὶ τοῦ ἐφόρεσε τὸ χειρόμακτρον του. Ὁ σοβαρὸς τραπεζίτης ἐγέλα ἐξ ὅλης καρδίας διασκεδάζων ὡς μαθητῆς εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς κόρης του. Εἰς τὸ γραφεῖόν του ὁμῶς οὐδέποτε ἡστέϊζετο. Μὲ τὸ πρόσωπόν του τὸ ἐπιμελῶς ἐξυρισμένον καὶ τὰ ἐμβριθῆ χαρακτηριστικὰ του ἐφαίνετο παρόμοιος πρὸς ἀρχαίον Ρωμαῖον. Καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτῆ, ἡ ὡς ἀρχαίου νομίσματος, διέφερε μεγάλως πρὸς τὴν τῆς Ἀλίκης ἡ ὁποία ὁμοιάζε πρὸς ἀγγλικὴν ζωγραφίαν.

— Ἐπὶ τέλους, κόρη μου, θὰ καθήσῃς; εἶπεν ὁ κύριος Δορζέρ ἀπωθῶν ἐλαφρὰ τὰς παιδικὰς της θωπείας. Μὰ πάντοτε, πάντοτε θὰ ἦσαι ἔτσι ἀνόητη καὶ τρελή! Ἐεῦρες εἶνε τότε τρεῖς μέραι πού ἔγινες δεκαεννέα χρονῶν.

— Ἀλήθεια πατέρα, τὸ εἶχα λησμονήσει, ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ κόρη. Εἶχες δίκαιον πού μου τὸ θύμησες. Ἦθελα ν' ἀνεβῶ εἰς τὰ γόνατά σου.

— Ἐλα, στή θέσι σου, τρελή. Στή θέσι σου.

— Ἀμέσως, πατέρα. Θὰ εἶμαι ἴσια σὰν πάσσαλος, καὶ φρόνιμη σὰν εἰκόνα. ὦ! ἄμα θέλω, ζεύρω νὰ κάνω ἐγὼ τὴν μεγάλην.

— Ἦσυχα, ἦσυχα. Ξεχάνεις πῶς εἶσαι κορίτσι τῆς πανδρείας;

Ἡ Ἀλίκη τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἀπεκρίθη. Εἶχε καθήσει ἀντικρὺ τοῦ πατρός της, καὶ ἤρχισε νὰ καθίρη ἔν μελάτον ὠδόν, μετ' ἀσυνήθους σοβαρότητος.

Θὰ ὑπέθετέ τις ὅτι ὁ πρὸς τὸν γάμον ὑπαινιγμὸς ἔκοψε τὰ πτερὰ τῆς εὐθυμίας της.

Ὁ κύριος Δορζέρ, ἐκπληκτος διὰ τὴν αἰφνιθίαν ταύτην μεταβολήν, ἔρριψε πρὸς αὐτὴν τὸ βλέμμα του καὶ εἶδεν ὅτι ἠρυθρία.

— Εἶνε καιρὸς νὰ σκεφθοῦμε καὶ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐπανελάθεν ὁ πατήρ της γελῶν. Δὲν ἔχεις κάμει ὄρκον ὑποθέτω νὰ μείνης γεροντοκόριτσο¹.

1. Coiffer sainte Catherine, λέγουσιν οἱ Γάλλοι δι' ὅσας κόρας μένουσιν ἄγαμοι. Νομίζω ὅτι παρ' ἡμῶν δὲν ὑπάρχει ἄλλη ρῆσις καταλληλοτέρα τῆς ἀναγραφείσης. Ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐμαρτύρησε τῷ 312 ἐπὶ Μαξιμίνου. Ἡ ἰδιὴ μας ἐκκλησία παραδέχεται τῷ 305. Παρ' ἀμφοτέραις δὲ ταῖς ἐκκλησίαις ἡ μνήμη της τελεῖται τῇ 25 Νοεμβρίου. Ἐν Γαλλίᾳ ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη φέρεται ὡς προστάτις τῶν σχολείων τῶν θηλέων. Σ. τ. Μ.

— Ἐχω κάμει ὄρκον, νὰ μὴ σ' ἀφήσω ποτὲ μοναχό, ἀπήντησεν ἡ Ἀλίκη, χωρὶς νὰ ἐγειρῆ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε πῶς θὰ μ' ἀφήσης; Νομίζεις πῶς θὰ σοῦ διαλέξω σύζυγον γιὰ νὰ σὲ πάρῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Ἐλπίζω, ὄχι.

— Ἐεῦρω ὁμῶς μερικὰ πρόσωπα ξένα πού εἶνε καθὼς πρέπει, εἶπεν ὁ τραπεζίτης πονήρως, καὶ μάλιστα ἓνα θὰ σοῦ ἤρμοζε καλά. Τί λές γιὰ ἓνα Ρῶσσο ὁ ὁποῖος ἔχει μερικὰ ἑκατομμύρια;

— Πατέρα, εἶσαι κακός... γιὰτί μὲ πειράζεις;

— Μὰ, ὄχι. Μιλῶ σοβαρῶς. Ὁ ταγματάρχης Βορισῶφ εἶνε πολὺ πλούσιος. Ἐεῦρω κάτι τι, διότι ἄμα ἤλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν κατέθηκε παρ' ἐμοὶ ἓνα καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον φράγκων. Ἐχει μεγάλην θέσιν εἰς τὴν πατρίδα του, εἶνε νέος καὶ ὠραῖος. Ἐπειτα σ' ἐκαλοκῦτταζε καὶ εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν.

— Τὸν περασμένο χειμῶνα! εἶνε ὁκτὼ μῆνες τόρα.

— Ἀδιάφορον! Δὲν σ' ἐλησμόνησε, διότι ὅταν ἔρχεται νὰ μὲ δῆ, πάντοτε μ' ἐρωτᾷ γιὰ σέ. Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος ὅτι θὰ τὸ θεωρήσῃ τιμὴν του ἂν σὲ νυμφευθῆ.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι βέβαια ὅτι ἂν μὲ βιάσῃ νὰ τὸν λάβω σύζυγον, θ' ἀποθάνω.

— Ἀλήθεια; ἀλήθεια; ἠρώτησεν ὁ τραπεζίτης καλοκαθάως μειδιῶν. Τότε, μένε ἡσυχῇ! δὲν θὰ σὲ ὑπανδρεύσω χωρὶς τὴν θέλησίν σου ποτέ. Ἐπειτα δὲν ἐσκέφθηκα καθόλου νὰ δώσω ἐγὼ τὴν κόρην μου εἰς ἐκεῖνον τὸν Ρῶσσον πού θὰ τὴν πάῃ εἰς τὴν πατρίδα του μέσα στὰ χιόνια. Οὐτε εἰς κανένα ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν! δὲν ἔμπορῶ ἐγὼ νὰ τὴν χωρισθῶ.

— Πατέρα, εὐχαριστῶ! ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν.

— Σύμφωνοι, ἐπανελάθεν ὁ κύριος Δορζέρ. Ὅταν σὲ ζητήσουν ἔχομεν νὰ κάνωμε τὰς συμφωνίας μας. Τὸ σπῖτι μας εἶνε ἀρετὸ γιὰ νὰ χωρέσῃ ἓνα ζεῦγος. Θ' ἀπαιτήσω ὁ γαμβρός μου νὰ καθήσῃ μαζύ μου.

— Τί εὐτυχία, πατέρα! τί εὐτυχία.

— Δὲν θὰ δυσαρεστηθῆς λοιπὸν ἂν πανδρευθῆς;

— Μμ, ἔτσι κι' ἔτσι.

— Καταλαβαίνω, θέλεις ὁ σύζυγός σου νὰ σοῦ ἀρέσῃ.

— Μὰ ν' ἀρέσῃ καὶ σὲ σένα πατέρα.

— Καλά. Λοιπὸν νὰ τὸν εὐρωμε. Πῶς τὸν θέλεις νὰ εἶνε γιὰ νὰ σ' ἀρέσῃ; Ἐγὼ ἔχω τὸ σχέδιόν μου. Ἄς ἰδοῦμε καὶ τὸ δικό σου. Ἐὰν συμφωνήσωμε, τότε ἡ δουλειά μας ἐτελειώσε. Ἐμπρός, λέγε.

— Καλλίτερα ν' ἀρχίσῃς ἐσύ, πατέρα.

— Ἄς εἶνε. Λοιπὸν, αὐτὸς ὁ σύζυγός σου πρέπει νὰ εἶνε νέος.

— Ὅχι καὶ πολὺ.

— Εἶκοσι πέντε ἕως τριάντα, δὲν εἶνε ἔτσι; Δὲν θὰ τὰ χαλάσωμε γιὰ τὴν ἡλικίαν. Ἐπειτα, ὁ σύζυγός σου πρέπει νὰ εἶνε ὠραῖος.

— ὦ! ἀρκεῖ νὰ ἔχη ὕψος καὶ τρόπους

εὐγενεῖς, νὰ εἶνε ἔξυπνος καὶ νὰ ἔχη καρδιάν.

— Σύμφωνοι. Ἐως ἐδῶ συνεννοούμεθα θαυμαστικά. Μένει ἓνα πολὺ σοβαρὸν ζήτημα. . . τῆς περιουσίας.

— Δὲν μὲ πολυμέλει ἂν δὲν εἶνε καὶ πολυσίος.

— Δὲν μὲ μέλει καὶ μένα ἂν δὲν εἶνε, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε ἀξίος νὰ γείνη.

— Τί θές νὰ πῆς μ' αὐτό;

— Ἄκουσε, παιδί μου. Ἄμα ἐνουμφεῦθην τὴν καυμένην τὴν μητέρα σου, μοῦ ἔδωκε μεγάλην προίκα, ἀλλὰ ἤξευρε πῶς ἤμουν ἀνθρώπος ἐργατικός, καὶ δὲν ἤπατήθη, διότι ἐντίμως ἀπέκτησα μεγάλην περιουσίαν τὴν ὁποίαν ὀφείλω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου.

— Μὰ τί, ὑποθέτεις ὅτι θέλω σύζυγον ὀκνηρόν;

— Ὅχι, διότι τότε δὲν θὰ ἦσο ἀξία μου. Λοιπὸν δὲν θὰ ἠρνεῖσο νὰ νυμφευθῆς ἓνα νέον τὸν ὁποῖον ἔχω πάντοτε ὑπὸ τὰ βλέμματά μου καὶ πιθανὸν νὰ κάμω καὶ σύντροφον κατόπιν;

— Θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχῆς, ἐψιθύρισε ἡ δεσποινὶς Δορζέρ λίαν συγκινημένη.

— Τὸν ἔξέρω, τὸν ἔξέρω λοιπὸν αὐτὸν τὸν σύζυγον ὁ ὁποῖος τόσῳ πολὺ σοῦ ἀρέσει, καὶ τὸν ὁποῖον καὶ ἐγὼ εὐρίσκω πολὺ κατάλληλον. Εἶνε ἐκπληξίς τὴν ὁποίαν σοῦ ἐπεφύλαττα. Καὶ τὸν ἔξέρω καὶ τὸν ἔξέρεις. Ἀφ' οὗτου μὲ ὑπηρετεῖ μοῦ ἔχει προσφέρει τόσας ἐκδουλεύσεις. . . ἔχω τόσην πίστιν εἰς αὐτὸν καὶ σὲ βεβαίω ὅτι τὸ μέλλον του εἶνε εὐρὺ. Εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη νὰ σοῦ εἰπῶ τ' ὄνομά του;

— Ὁ Ροβέρτος! ἀνέκραζεν ἡ νεανὶς ἐν χαρᾷ, ἦν δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν ν' ἀποκρύψῃ.

Εἶτα δ' ἀμέσως ὡσεὶ διορθοῦσα ἑαυτήν:

— Ὁ κύριος Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ. . . ὁ γραμματεὺς σου!

— Τί! εἶπεν ὁ πατὴρ συνοφρυούμενος, φαντάζεσαι ὅτι ὀμιλῶ περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ;

Ἡ Ἀλίχη ὠχρίασε καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς μὴ ἀποκριναμένη.

Ἡ ὄψις τοῦ κυρίου Δορζέρ εὐθύς ἤλλαξεν. Ἐφάνετο ζωγραφουμένη ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ δυσἀρέσκεια.

— Πῶς σοῦ ἤλθε νὰ πιστεύσης ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοῦ; ἠρώτησε τὴν κόρην του σχεδὸν αὐστηρῶς.

— Δὲν εἶνε ὁ ἰδιαιτέρως σου γραμματεὺς; ἐψιθύρισε αὐτῇ. Δὲν μοῦ ἔλεγες πάντοτε ὅτι ἔχεις μεγάλην εἰς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην; Δὲν εἶνε ὅπως καὶ σὺ ἤσουν εἰς τὴν νεότητά σου. . . πτωχός. . . ἐργατικός. . . καὶ ὑπερήφανος;

Ὁ τραπεζίτης οὐδόλως ἐφαιδρύνθη.

— Πράγματι, εἶπε ψυχρῶς, ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἔχει ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματα, ἀλλὰ ἐκπλήττομαι πῶς δὲν ἐνόησες τὸν σκοπὸν μου. Πῶς ἐμπόρεσες νὰ ὑποθέσης ὅτι θὰ τὸν κάμω συνεταῖρόν μου καὶ γαμβρόν μου;

— Καὶ μήπως ἦτο δυνατόν νὰ ἐννοήσω ὅτι παίζεις μὲ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τόσῳ πολὺ ἐγγίζει τὴν τιμὴν τῆς θυγα-

τρὸς σου; ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ Ἀλίχη.

— Διόλου δὲν ἐπαίζω.

— Πῶς! ἦτο σοβαρὸν τὸ πρᾶγμα; Τότε λοιπὸν διὰ ποῖον ἔλεγε;

— Ἴσως γιὰ κάποιον ἄλλον. Σὲ παρακαλῶ ὅμως ἄκουε ἀντὶ νὰ ἐρωτᾷς. Ξεῦρεις πῶς καὶ διατὶ ἐπῆρα ὑπάλληλον τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Εἶχεν ἀποθάνει ὁ πατέρας του, ἀφοῦ ἔχασε σημαντικὰ ποσὰ εἰς τὸ χρηματιστήριον καὶ τὸ χαρτοπαιγνίον. Ἄλλοτε εἶχε κατατεθειμένα χρήματα εἰς τὴν τράπεζάν μου καὶ τὸν ἐγνώριζα πρὸ πολλοῦ. Ἐλυπήθηκα πολὺ αὐτὸν τὸν νέον τὸν Ροβέρτον, διότι ἔμενε ἀνευ πόρου ζωῆς. Τοῦ ἐπρόσφερα μίαν θέσιν τὴν ὁποίαν ἐδέχθη εὐχαρίστως, ἂν καὶ μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐζοῦσεν εἰς κόσμον ὅπου δὲν μαθαίνουν πῶς κερδίζει κανεὶς τὸ ψῶμί του.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς τὸν ἀγάπησα καὶ ὅτι σκοπεῖω νὰ τὸν βοηθήσω μὲ πάντα τρόπον διὰ τὸ μέλλον του. ἔχω μάλιστα καὶ ἓνα σχέδιον δι' αὐτὸν τὸ ὁποῖον πιστεύω ἐντὸς ὀλίγου νὰ πραγματοποιήσῃ. Ἄλλ' εἶνε ἐπίσης ἀλήθεια ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὰς ὑποθέσεις αὐτάς.

— Διατὶ; ἠρώτησε δειλῶς ἡ νεανὶς.

— Διότι αὐτὸς ὁ νέος ἐγεννήθη εὐγενῆς καὶ πάντα θὰ μένη εὐγενῆς. Ἡ κλίσις πρὸς τὸ ἐμπόριον ὑπάρχει εἰς τὸ αἷμα. Καὶ ἐγὼ τὴν ἔχω αὐτὴ τὴν κλίσι, διότι εἶμαι ἀπὸ τὸ λαό, διότι ὁ πατέρας μου ἦτανε γυρολόγος καὶ ἐπουλοῦσε μανδυλᾶκια βαμβακερὰ στὰ πανηγύρια. Καὶ ἔπειτα ἐγὼ ἐμβῆκα στὴν ζωὴν μὲ χίλιαις δυὸ στερήσεις. Ὑπέφερα καὶ πέναν καὶ κρῦο. Ὅταν ἦλθα στὸ Παρίσι δὲν ἐφοροῦσα οὔτε ζύλινα κἂν παπούτσι, ἤμουν ζυπόλυτος. Καὶ ἡ τρύπα ποῦ ἐκοιμώμουν μοῦ ἐφαινότανε κλαδί.

Ἐνῶ ὁ Ροβέρτος ἀνετράφη μὲ πολυτέλειαν, καὶ πολὺ ἀργὰ ἔμαθε τί κοστίζει τὸ χρῆμα, ἐν καὶ τὴν τὸν ἔξέρει.

— Τότε ἔχει μεγαλειτέρην ἀξίαν, διότι θὰ ἐργασθῇ ν' ἀποκτήσῃ νέαν περιουσίαν.

— Συμφωνῶ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀξία του δὲν θὰ τὸν πλουτήσῃ εἶνε πνευματώδης καὶ πολὺ κομψός. Εἶμιζι πολὺ εὐχρηστημένος νὰ τὸν ἔχω πλησίον μου. Ἐκτελεῖ ἐξαιρετὰ τὸ χρέος του ν' ἀποκρίνεται εἰς ὅσας ἐπιστολάς λαμβάνω ἀπὸ διακεκριμένα πρόσωπα, καὶ τοὺς δέχεται πολὺ εὐγενῶς ὅταν μ' ἐπισκέπτονται. Ἄλλὰ Θεὸς φυλάξοι νὰ τοῦ ἀναθέσω ἐπιχειρήσιν χρηματιστικὴν ὄχι ὅτι δὲν τὸν ἐμπιστεύομαι. . . ἀλλὰ οἱ ἀνθρώποι τῆς τάξεώς του δὲν καταλαμβάνουν ἀπ' αὐτά.

Ἡ ταλαίπωρος Ἀλίχη εἰσιῶπα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπλήσθησαν δακρύων καὶ μόλις διὰ μεγάλων προσπαθειῶν κατῶρθον ν' ἀποπνίγῃ τοὺς λυγμούς τῆς.

Ὁ κύριος Δορζέρ πλειότερον ἢ ὅσον δὲν ἠθελε νὰ φαίνεται συγκινημένος ἔσχε τὸ θάρρος νὰ τῇ ἀφαιρέσῃ καὶ τὴν τελευταίαν πλάνην τῆς. Ἦγνώσει ὅτι ὁ ἔρωτος οὗτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπεδοκίμαζεν, εἶχεν ἀναπτύξει ρίζας καὶ ἐκ παντὸς τρό-

που ἐπεθύμει νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ ν' αὐξηθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ἀλίχης.

— Τί ἐγένεον ἡ τρομερὰ σου ὄρεξις; ἠρώτησε προσπαθῶν νὰ λάβῃ εὐθυμον ὕψος. Δὲν τρῶς διόλου σήμερα, μήπως εἶσαι ἀρρωστη;

— Ὅχι, ἐψιθύρισε ἡ νεανὶς. Δὲν πεινώ μόνον.

— Ἐγὼ πταίω! Δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ πῶ γιὰ γάμο. Ἀφοῦ μάλιστα τίποτε δὲν μὰς βιάζει. Τέτοια ὀμιλία δὲν θὰ ξανακάνωμε καὶ πρὸ πάντων στὸ τραπέζι. Σὲ βεβαίω ὅμως ὅτι θὰ λυπηθῶ πολὺ ἂν νυμφευθῆς εὐγενῆ. Δὲν θέλω νὰ συγγενεύσω ἐγὼ μ' αὐτούς. Πιθανὸν νὰ ἔχω ἀδικον, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Τώρα δὲν μπορῶ ν' ἀλλάξω ιδέας· εἶμαι πολὺ γέρον. Ὁ γαμβρός μου θέλω νὰ εἶνε τῆς τάξεώς μου. Ὁ πατέρας μου ἦτανε παραγωγὸς μυλωνῶν. Ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ εἶνε εὐγενῆς καθὼς βασιλεὺς θαρρῶ μάλιστα πῶς εἶνε καὶ μακρήσιος. Μεταξὺ μας ἡ ἀπόστασις ἡ κοινωνικὴ εἶνε πολὺ μεγάλη.

Καὶ τώρα, κόρη μου, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴν ξαναποῦμε γιὰ τέτοια πρᾶγματα. Γέλασέ μου ὅμως ὅπως καὶ πρῶτα καὶ φάγε ἀπὸ τὰ ὠραία αὐτὰ σταφύλια ποῦ μοῦ τὰ ἔστειλαν ἐξεπίτηδες γιὰ σέ.

Ἡ Ἀλίχη δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ κρατηθῇ καὶ βεβαίως θ' ἀνελύετο εἰς δάκρυα, ἐν μὴ ἐλαφρὸς κρότος ἠκούετο ἀναγκάσας αὐτὴν νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν. Ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἤνοιξε καὶ ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ εἰσήλθεν.

Ἐπρόκειτο, φαίνεται, περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως διὰ νὰ ταραξῆ τὴν κατ' ἰδίαν συνδιάλεξιν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς κόρης.

Πράγματι ἐπλησίασε τὸν κύριον Δορζέρ ἀφοῦ ἐχαίρετισε τὴν Ἀλίχην, ἡ ὁποία τῷ ἔρριψε τοιοῦτον βλέμμα, ὅπερ λίαν προδήλως ἐσήμαινε: τὸ πᾶν ἐγράθη.

Ὁ νέος ὠχρίασε καὶ ἔστη.

Ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ μελαγχροινός, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ του ἐστεροῦντο πάσης κανονικότητος. Ὁ τελευταῖος τῆς οικογενείας τῶν Καρνοέλ θὰ ἦτο μάλιστα ἀσχημος, ἐν δὲν εἶχε τόσον ὠραίους ὀφθαλμούς, μέλανας καὶ ἐκπέμποντας φλόγας, ὀφθαλμοὺς οἱ ὁποῖοι τέλος ὠμίλου. Εἶχε ῥίνα μακρὰν καὶ στόμα μέγα ὑπὲρ τὸ κανονικόν, χεῖλη δὲ παχέα. Εἶχεν ὅμως ὠραίους ὀδόντας, μέτωπον εὐρὺ καὶ φυσιογνωμίαν ἐκφραστικὴν καὶ χαρίεσσαν, πᾶν δηλαδὴ ὅ,τι ἀρκεῖ διὰ ν' ἀρέσῃ εἰς γυναῖκα εὐφυῆ, καὶ νὰ μὴ τὸ παρατηρήσῃ μία βλάξ.

Κομψὸς πρὸς τοῦτους, ἔχων τὸ δῶρον τοῦτο ἐκ φύσεως καὶ μὴ ἀγοραζῶν αὐτὸ πρὸ τῷ ῥάπτῃ του τοῦ συρμού. Ἐπιφυλακτικὸς εἰς τοὺς τρόπους του καὶ τὴν ὀμιλίαν του καὶ ὀλίγον μάλιστα ἀγέρωχος πρὸς τὰ εἰκόνα τῶν ἀνθρώπων τῆς κλάσεως ἐκείνης, ἡ ὁποία ὀλονὲν καταστρέφεται. Ὁ κύριος Δορζέρ εἶχε δίκαιον λέγων ὅτι ὁ νέος οὗτος δὲν εἶχε γεννηθῆ διὰ τὴν ἐργασίαν.

— Τί τρέχει, κύριε; ἠρώτησεν ὁ τραπεζίτης διὰ τόνου αὐστηροῦ.

Συνήθως, ὅτε τῷ ὠμίλει, τὸν προσή-

γόρευε διὰ τοῦ ὀνόματός του. Ἡ ἀσυνήθης χρῆσις τῆς λέξεως κύριε ἐδήλου ὅτι διὰ τῆς ὁμολογίας, ἡ ὁποία ἐξέφυγε τῆς νεάνιδος, νέα ἐδημιουργήθη θέσις.

— Ὁ ταγματάρχης Βορισώφ σὰς περιμένει, ἀπεκρίθη ὁ ἑραστής ἐνθαρρύνων ἐαυτὸν κατὰ τῆς συγκινήσεως ἡ ὁποία τὸν κατέλαβε.

— Καλά! ἄς περιμένῃ. Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἔλθω τόρα.

— Ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν παρατήρησιν τοῦ ἔκαμα καὶ ἐγώ, ἀλλὰ τόσῳ πολὺ ἐπέμεινε ὅπως σὰς ἰδῆ ἀμέσως, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ σὰς εἰδοποιήσω.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ὑπέμνησεν εἰς τὸν τραπεζίτην ὅτι ὁ κύριος Καρνοέλ οὐδέποτε ὑπέμεινε νὰ τῷ ὀμιλήσωσιν αὐθαδῶς.

— Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου, εἶπεν εὐμενῶς. Δὲν πταίεις σύ' αὐτὸς ὁ Ρῶσσοσ οὔτε εἰς τὸ φαγὶ δὲν μὲ ἀφήνει ἤσυχον.

Ἐτελείωσα ὅμως, προσέθηκεν, ἀπορριπτῶν τὸ μᾶκτρον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Εἰπέ, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὸν ταγματάρχην ὅτι σὲ μὴ στιγμὴ ἔφθασα.

Ὁ νέος ὑπεκλίθη καὶ ἐξήλθε.

Ὁ κύριος Δορζέρ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἐφίλησε τὴν κόρην του καὶ τῆ εἶπε:

— Πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου, μικροῦλα μου, ἔχεις ἀνάγκη ἀναπαύσεως. Σκέψου λιγάκι καὶ θὰ ἡσυχάσῃς. Θὰ δῆς ὅτι ὁ πατεράκης σου θέλει τὸ καλὸ σου.

Ἡ Ἀλίκη ἀπῆλθε χωρὶς λέξιν νὰ εἰπῆ.

— Μυ, ἐψιθύρισεν ὁ τραπεζίτης, καλὰ ἔκανα καὶ ἔφερα τὸ ζήτημα αὐτὸ εἰς τὸ μέσον. Μὲ τὰ δυὸ αὐτὰ τυχαῖα λόγια, ἔπιασα ἕνα μυστικόν, τὸ ὁποῖον πιθανὸν ποτὲ δὲν θὰ ἐμάνθανα ἢ πολὺ ἀργὰ ἔσως.

Ἡ Ἀλίκη εἶνε τρελὴ γιὰ αὐτὸν τὸν λιμικοτόρο, ἀλλὰ εἶνε καιρὸς ἀκόμη νὰ τὴν φέρω στὰ καλά της, καὶ διὰ νὰ τελειώνομεν γρήγορα μὲ τὰ καπρίτιά της πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ κατὰλληλα μέσα.

Μετὰ τὴν ἀμετάκλητον ταύτην σκέψιν, ὁ κύριος Δορζέρ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του, μετὰ πολυτελείας αὐστηρᾶς ἐπιπλωμένον καὶ χωριζόμενον δι' ἀπλῆς μόνον θύρας ἀπὸ τοῦ μικροῦ δωματίου ἐν ᾧ εἰργάζετο ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

Ὁ τραπεζίτης εἶνε ἐντελὸς βέβαιος περὶ τῆς ἐχεμυθίας τοῦ γραμματέως του. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲν ἤθελε καταδεχθῆ νὰ ἐκμεταλλεῖται ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ πληροφορίαν τινὰ, τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἀκούσει κατὰ τὰς τραπεζιτικὰς συνδιαλέξεις τοῦ προϊσταμένου του, ἀλλ' ἔτι ὀλιγώτερον ὅτι εἶνε ἰκανὸς ποτὲ νὰ ὠτακουστῆ.

Ὁ νέος εἶχεν ἤδη καταλάβει τὴν πρὸ τοῦ γραφείου του θέσιν ὅτε ὁ κύριος Δορζέρ εἰσῆλθεν εὐρῶν τὸν ταγματάρχην Βορισώφ βαδίζοντα ἐν τῷ πρώτῳ δωματίῳ.

Ὁ ξένος οὗτος ἦτο πολὺ εὐμορφος ἀνθρωπος, εἶχεν ἀξιοπρεπὲς παράστημα καὶ μεγάλους ὤμους.

Ἐμάντευέ τις ἐν αὐτῷ μέγαν κύριον καὶ ἀνδρεῖον στρατιώτην. Ἐφερε πυκνοὺς μύστακας, παραγινθιδας κατὰ τὸν στρα-

τιωτικὸν συρμόν, καὶ εἰς τὸ μέτωπον μεγάλην οὐλὴν· εἶχε δὲ καὶ φυσιογνωμίαν λίαν ὑπέροφον· οὐδὲν τῷ ἔλειπε.

Ἡ μεταξώδης κόρη του ἐφαίνετο λευκανθεῖσα πρὸς τ' ἄκρα, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἦτο νέον ἔτι. Ὅποιαν δῆποτε καὶ ἂν εἶχε πραγματικὴν ἡλικίαν δὲν ἐφαίνετο πλέον τῶν τριάκοντα πέντε ἐτῶν.

— Καλημέρα, ἀγαπητὲ κύριε, εἶπεν ἐρχόμενος καὶ τείνων τὰς δύο χεῖρας πρὸς τὸν τραπεζίτην. Ἐπιτρέψατέ μοι, παρακαλῶ, πρῶτον νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς υγείας τῆς ἀξιολατρεῦτου κόρης σας καὶ συγχωρήσατέ με ὅτι διέκοψα τὸ πρόγευμά σας. Φοβοῦμαι μήπως ἡ ἀδιακρισία μου ἐπροξένησε κακίην ἐντύπωσιν εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ καὶ τότε σὰς βεβαιῶ ὅτι οὐδέποτε θέλω παρηγορηθῆ.

Ἐλάλει κατὰ τὸν φιλόφρονά του τὸν τρόπον ὃν συνειθίζουσι πολὺ οἱ Ρῶσσοι, δίδων εἰς τὴν φωνὴν του χρωματισμοὺς καὶ τόνους μουσικούς.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπεκρίνατο λίαν ψυχρῶς ὁ πατήρ. Ἡ κόρη μου ὑποφέρει ὀλίγον, ἀλλὰ θὰ εὐχαριστηθῆ πάρα πολὺ μανθάνουσα ὅτι πάντοτε ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ τὴν ἐνθυμῆσθε. Δύναμαι νὰ μάθω τὸ αἴτιον, τὸ ὁποῖον μοὶ παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ σὰς ἴδω;

— Φαντασθῆτε, αἴτιον ὅπως διόλου ἀπρόοπτον. Ἐλαβὰ σήμερον τηλεγραφικὰς ὁδηγίας, διὰ τῶν ὁποίων μοὶ ἀνατίθεται μία ἀποστολὴ ἀναγκάζουσα μὲ ν' ἀπέλθω αὐριον. Ἐχω μικρὸν τι ποσὸν παρ' ἡμῖν καί..

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ τὸ ἀποσύρετε. Οὐδὲν εὐκολώτερον, κύριε, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχει συνήθεια νὰ ζητῶνται ἀνεῦ προηγουμένης εἰδοποιήσεως τοιαῦτα ποσά. Ὅπως δῆποτε θὰ διατάξω νὰ γείνη ὁ λογαριασμός σας αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ θὰ δυνηθῆτε νὰ πάρετε τὸ ποσὸν ἅμα ὡς ἐξέλθετε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, φίλτατε κύριε, δὲν πρόκειται περὶ τούτου, καὶ λυποῦμαι ὅτι κακῶς μ' ἐνοήσατε. Τὰ κεφάλαια μου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τοποθετηθῶσιν ἀλλοῦ καλλίτερον καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον τ' ἀφῆνω.

— Τότε, δὲν βλέπω τι...

— Θὰ σὰς ζητήσω; Ἰδοῦ. Ἐχω καταθέσει εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν σας ἕνα κιβωτίδιον τὸ ὁποῖον περιέχει οἰκογενειακὰ ἔγγραφα καὶ ἀξίας τῷ ἐπιφέρωντι. Ἦθελα πρὶν ἀναχωρήσω νὰ πάρω τὰ ἔγγραφα καὶ νὰ σὰς ἀφήσω τὰς ἀξίας.

— Πολὺ καλὰ. Θὰ σὰς φέρουν τὸ κιβώτιον. Δύνασθε νὰ βεβαιωθῆτε περὶ τῶν σφραγίδων ὅτι εἶνε ἀπείρακτοι· τὸ ἀνοίγετε καὶ διαθέτετε τὸ περιεχόμενον ὅπως σὰς ἀρέσει.

— Ὅχι, ὄχι τόρα. Δὲν μοῦ μένει καιρὸς σήμερον. Θὰ περάσω αὐριον τὸ πρῶτ' ἡμέρην ὅταν ἀνοίγουν τὰ γραφεῖα.

— Ἔστω! Θὰ εἰδοποιήσω τὸν ταμίαν μου.

— Πιθανὸν νὰ λάβω ἀνάγκη καὶ χιλιάδων τινῶν φράγκων.

— Κύριε, ἔχετε παρ' ἐμοὶ πλέον τοῦ

ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου πίστωσιν καὶ ὡς σὰς εἶπα καὶ προηγουμένως, ὀλοκληρον τὸ ποσὸν εἶνε εἰς τὴν διαθέσιν σας ὁπόταν θέλετε. Συνήθως δὲν κρατοῦμεν ἐδῶ παρὰ τὰ ἀναγκαῖα διὰ τοὺς τρέχοντας λογαριασμοὺς, ἀλλὰ σήμερον ἀκριβῶς ἐπῆρα ἀπὸ τὴν τράπεζαν τρία ἑκατομμύρια διὰ τὴν πληρωμὴν μερίσματος τὸ ὁποῖον θὰ λήξῃ· τρία ἑκατομμύρια ἔχω ἐνταῦθα.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ κύριος Δορζέρ ἀνήγγειλε τὸν ἐπιβλητικὸν τοῦτον ἀριθμὸν, εἰσῆλθεν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ, κρατῶν ἐν χερσὶ δέσιμην τηλεγραφημάτων τὰ ὁποῖα ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ τραπεζίτου, ὅπως ἔπραττε πάντοτε κατὰ τὴν μίαν ἀκριβῶς.

Ἦτο ὅμως τόσον ὠχρὸς, ὥστε ὁ ταγματάρχης ἠρώτησε χαμηλοφώνως:

— Τί ἔχει λοιπὸν αὐτὸς ὁ νέος; Φαίνεται θορυβημένος.

Ὁ κύριος Δορζέρ δὲν ἀπεκρίθη, ὁ δὲ Βορισώφ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε καθῆσει, ἐσκέφθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος ἵνα μένη περαιτέρω καὶ ἀπεχαιρέτισεν.

Ὁ τραπεζίτης τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τὸν Ροβέρτον λέγων καθ' ἑαυτὸν:

— Οἱ δύο μας τόρα, κύριε ἰδιαίτερε γραμματεῦ μου.

Ἐπεται συνέχεια.

ΔΙΣΩΠΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΥ

Ἡ ΣΗΜΑΙΑ

Ἔργον στεφθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

[Συνέχεια].

Γ'

Ἐν ἐσπέρας ἐκάθηοντο εἰς τὴν τράπεζαν αὐτῶν ὁ Φουζερὲλ ἐκάπνιζεν ἀκούων τὸν κρότον τῶν σφαιρῶν ἐπὶ τοῦ σφαιριστηρίου, ὁ δὲ Μαλαπέρ, ὅστις ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα τινὰ παρισινήν, ἀνεπήδησεν αἴφνης ἐκ τῆς θέσεώς του, ἔσυρε πεπνιγμένην κραυγὴν καὶ ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης τραπέζης ἡ ἐφημερίς, ἣν εἰς τὰς χεῖρας ἐκράτει.

Εἰς τὴν χειρονομίαν ἐκείνην, ὁ Φουζερὲλ ἔκπληκτος καὶ ἀνήσυχος παρετήρησε τὸν φίλον του. Ὁ Μαλαπέρ ἦτο πελιδνός. τὸ κάτω χεῖλός του νευρικῶς ἐκίνητο ὑπὸ τὸν μύστακα. Ἐφαίνετο ὡς πνιγόμενος.

— Ἐ! εἶπεν ὁ Φουζερὲλ, τί τρέχει, τί ἔχεις λοιπὸν;

— Τί ἔχω; εἶπεν ὁ Μαλαπέρ.

Ἦθελῆσε νὰ λαλήσῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἔμεινε εἰς τὸν λάρυγγα· ἔλαβεν ὀργίλιως τὴν ἐφημερίδα, καὶ δεικνύων διὰ τρέμοντος δακτύλου γραμμὰς τινὰς εἰς τὸν Φουζερὲλ, μόνον τὴν λέξιν ταύτην προέφερε:

— Ἀνάγνωσε!

Ὁ Φουζερὲλ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ὑποθέτων ὅτι θὰ ἦτο τὸ ὄνομα ἀρχαίου συντρόφου ὅστις ἀπέθνησκε — καὶ ἡ μόνη φροντίς τοῦ στρατιώτου ἦτο νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα ἐκείνου — ὁπόταν βλέπων τὸ τε-

